

Дѣдо Генко. (Къмъ тѣхъ). — Запѣйте... За Коледа... Да се върна въ младинитѣ...

Радка. — Сега момчетата да пѣятъ. Моятъ редъ е на Лазаръ.

Дѣдо Генко. — Ако ме поживи Господъ, ще чуя моята пѣснопойка. (Милва я по коситѣ).

Радка. — Дѣдо Господъ е добъръ... Той ще те остави при насъ още за дълго.

Дѣдо Генко. — Хайде, Вичо, запѣй!

Вичо. — (Пѣе):

Тръгнали сме да споходимъ:
Близки, свои и другари,
Отъ дѣчица и невѣсти —
Чакъ до старци бѣлобради!
Ой, Коledo, мой Коledo,
Роди ни се Боже Чедo,
Боже Чедo — Божа Сина, —
Честъ и слава до амина!
Пригответе, ей стопани,
Коледарски дари скѣпи,
Че ви носи щасте, радость
Коледарски кракъ дѣ стѣпи!
Ой, Коledo, мой Коledo,
Роди ни се Боже Чедo,
Боже Чедo — Божа Сина, —
Честъ и слава до амина!

Дѣдо Генко. — Да си живъ...

Вичо. — (Къмъ Радка). — Вие си имате дѣдо. Той приказки ви приказва, той ви учи и нарежда. И баба имате. Сладкодумна и добра... Дѣ това у насъ! (Вѣздиша).

Дѣдо Генко. — За младинитѣ си спомнамъ. И ние коледувахме. Ходѣхме като днешнитѣ луди-млади по седѣнки. Тогава грижитѣ бѣха по-малко. Живота бѣ другъ... (Влиза Гендо).

Гендо. — Добъръ вечеръ, тате!

Дѣдо Генко. — Добъръ вечеръ, сине! Кждѣ ходи?

Гендо. — Блѣскахъ се. Отъ работа кракъ не подвихъ... А работа, работа — край нѣма. (Тръгва. Спиря). Да вечеряме...

Дѣдо Генко. (Спиря го) — Нека се прибере и малкия. (Слѣдъ малко). Защо да бързаме? Коледаритѣ тепърва ще се стѣгатъ... Още и прѣзъ умъ не имъ е минало да трѣгватъ... (Баба Гължбина. Отъ вратата. Държи прѣсна пита).

Баба Гължбина. — Та пита ли е, та чудо ли е! Стара съмъ, но за младитѣ се не давамъ.

Гендо. — Думамъ на Захарина, мамо, отъ тебе поука да взима и отъ съветитѣ ти да се не дѣли.

Вичо. — Милко може да се забави... (Кани се да трѣгне)

Радка. — Още малко, Вичо...